

ဒေါက်တာ ဟင်နရီ

ဟော်ထုတ်ခွဲသော ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းများ

နှိုင်းနှိုင်းစနေ

ဘာသာပြန်သူအမှာ စာ

လူမှုကွန်ရက်မီဒီယာ Facebook ပေါ်မှာ "လက်တွေ့လောကက ခေတ်သစ်ရှားလော့ဟု မ်း (သို့) Dr. Henry C.Lee" ဆိုတဲ့ စာတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်မ ရေးတင်ပြီး ကမ္ဘာကျော် စုံထောက်ဒေါက်တာလီကို စာဖတ်သူတွေနဲ့ ကျွန်မ မိတ်ဆက်ပေးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကအစပြုပြီး ဒီစာအုပ်ကို ကျွန်မ ဘာသာပြန် ရေးသားဖြစ်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

လက်တွေ့လောကက ခေတ်သစ်ရှားလော့ဟု မ်း (သို့) Dr. Henry C.Lee

၁၉၉၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလက အမေရိကန်နိုင်ငံ အီလီနွိုင်းပြည်နယ် ချီကာဂိုမြို့ရဲ့ အနောက်မြောက်အရပ်မှာ ရှိတဲ့ Palatine ဆိုတဲ့ ရွာတစ်ရွာမှာ ခုနစ် လောင်းပြိုင် လူသတ်မှုတစ်ခုဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဖြစ်ပုံက အဲဒီရွာမှာ Brown's Chicken ဆိုတဲ့ fast food စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိတယ်။ အဲဒီစားသောက်ဆိုင်ရဲ့ ဆိုင်ရှင်လင်မယားအပါအဝင် ဆိုင်ဝန်ထမ်း ငါးယောက်တို့ ဟာ ညတစ်ညမှာ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်။

သက်ဆိုင်ရာနယ်မြေက ရဲတွေ လာစစ်တော့ ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေ ဝင်ထွက်သွားလာတဲ့ ဆိုင်နောက်က တံခါးကလွဲလို့ ကျန်တံခါးတွေ အား

လုံးပိတ် ထားတာကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီအမှုဟာ ခြောက်လကြာတဲ့ အထိ မည်သည့် သဲလွန်စ မျှမရခဲ့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ အမှုစစ်ရဲတွေက မှုခင်းဆေးသိပ္ပံပညာရှင်တစ်ဦးကိုရှာပြီး အဲဒီအမှုကို လာစစ်ဆေးပေးဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီ မှုခင်းဆေးသိပ္ပံပညာရှင်ကလည်း အလွန်အလုပ်များ တဲ့ သူ၊ တခြား အမှုတွေလည်း စစ်နေရသေးတာကြောင့် ခုနစ်လောင်းပြိုင်လူသတ်မှုအတွက် ချက်ချင်း မသွားနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ခြောက်လကြာသွားပြန်တယ်။ အမှုဖြစ်ပြီး တစ်နှစ် ကြာမှ အဲဒီမှုခင်းဆေး သိပ္ပံပညာရှင်က အမှုကိုလက်ခံပြီး ဖြစ်ပွားတဲ့ နေရာကို သွားခဲ့တယ်။ တစ်နှစ်ကြာပြီဆိုတော့ အလောင်းတွေကိုလည်း မြှုပ်လိုက်ပြီ။ သဲလွန်စဆိုလို့ ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံနဲ့ အမှိုက်ပုံးထဲက အမှိုက်ထုပ်တစ်ထုပ်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့တယ်။

သဲလွန်စလည်း မကျန်ဘူး။ ဖြစ်တာလည်း တစ်နှစ်ကြာပြီဆိုတော့ ဘယ်ကနေစပြီး စစ်ဆေးရမှန်းမသိဘူးဖြစ်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အဲဒီအမှိုက်ထုပ်ကိုပဲ စစ်ဆေးဖို့ ရှိတော့ တချို့က အံ့သြကြတယ်။ တစ်နှစ်အကြာ ရေခဲသေတ္တာထဲ သိမ်းထားတဲ့ အဲဒီအမှိုက်ထုပ်မှာ ကြက်ကြော်နဲ့ အာလူးချောင်း ကြော်တချို့ကလွဲပြီး ဘာမှ ထွေထွေထူးထူးမရှိခဲ့ဘူးပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှုခင်းဆေးသိပ္ပံပညာရှင်က "ရတယ်။ အဲဒီအမှိုက်ထုပ်ကိုပဲ စစ်မယ်" ဆိုပြီး စစ်ပါလေရော။ အာလူးချောင်းကြော်ကို သူရေတွက်ကြည့်တယ်။ ကြက်ကြော် ဘယ်နှတုံးလဲ၊ ကြက်ပေါင်လား၊ ကြက်ရင်အုံလား၊ ကြက်တောင်ပံ လားလို့ သူရွေးကြည့်တယ်။ ရွေးကြည့်ပြီးတော့ ဒါဟာ တစ်ပွဲစာ၊ လူတစ်ယောက် စာအတွက် အစားအစာဖြစ်တယ်လို့

သူဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။

တစ်ပွဲစာဆိုပေမယ့် ကြက်တောင်ပံတစ်ချောင်းကတော့ ပိုနေတယ်။
ဒီအစားအစာတွေကို ဘယ်အချိန်မှာ လာဝယ်လို့
ရောင်းလိုက်သလဲဆိုပြီး ငွေ သိမ်းတဲ့ စာရင်းကိုကြည့်တော့ ည ၉ နာရီ
၇ မိနစ်မှာ လာဝယ်ထား တာတွေ့ရတယ်။ တကယ်ဆို အဲဒီဆိုင်က ည
၉ နာရီဆို ပိတ်ပြီ။ ဆိုင်ပိတ်ပြီဆိုတာနဲ့ ဘယ်သူ လာဝယ်ဝယ် ရောင်း
တော့တာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအစားအစာတွေကို ည ၉ နာရီ ၇ မိနစ်
မှာ ရောင်းလိုက်တယ်ဆိုတာ ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဒါဟာ ရင်းနှီးတဲ့ သူထဲ
က လာဝယ်တာ ဖြစ်ရမယ်လို့ အဲဒီပညာရှင်က ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီနောက် စားထားတဲ့ ကြက်ကြော်တွေကို သူကြည့်ပြန်တယ်။ ကြ
က်ပေါင်ကို တစ်ကိုက်ပဲ ကိုက်ထားတယ်။ ကြက်တောင်ပံကျတော့ အကု
န်စားပြီး တောင်ပံအရိုးထိပ်ကိုပါ ကိုက်ထားတာတွေ့လိုက်တယ်။ လူမျိုး
တွေမှာ မတူတဲ့ အကြိုက်တွေရှိကြတယ်။ ကြက်သားချင်းအတူတူ တချို့
လူမျိုးက ကြက်တောင်ပံ ကို ပိုကြိုက်တယ်။ တချို့က ရင်အုံကို ပိုကြိုက်
တယ်။ တချို့က ပေါင်သားကို ပိုကြိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ အဲဒီပညာရှင်က ဘ
ယ်လိုလူမျိုးက ကြက်တောင်ပံကို ပိုကြိုက်တတ် သလဲဆိုပြီး လေ့လာကြ
ည့်တော့ စပိန်လူမျိုးတွေက ကြက်တောင်ပံ ပိုကြိုက်တတ်တယ်ဆိုတာ
တွေ့လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ လူသတ်တရားခံဖြစ်နိုင် ခြေရှိတဲ့ သူဟာ ဒီဆိုင်
ရှင်ရင်နဲ့ ရင်းနှီးသူဖြစ်ရမယ်၊ စပိန်လူမျိုးဖြစ်ဖို့ များ တယ်လို့ သူဆုံးဖြတ်
ချက်ချခဲ့ပြန်တယ်။

အဲဒီနောက် စားထားတဲ့ ကြက်တောင်ပံကနေ တရားခံရဲ့ DNA ကို
ယူတယ်။ ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ သူတွေက များ တော့ တစ်ယောက်ချ
င်း DNA လိုက်မစစ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ မှုခင်းဆေးသိပ္ပံပညာရှင်ကတော့ ဖြစ်နိုင်

ချေရုံတဲ အရာတွေ ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့ပေမယ့် ဖမ်းတဲ့ အလုပ်က ရဲတွေရဲ့ အလုပ်ဖြစ်လို့ အဲဒီအမှုက တရားခံမပေါ်ဘဲ နှစ်တော်တော်ကြာသွားခဲ့တယ်။

ဘယ်လောက်အထိ နှစ်ကြာသွားသလဲဆို ၁၅ နှစ်လောက် ကြာခဲ့တယ်။ ၁၅ နှစ်ကြာလို့ ၂၀၀၇ ခုနှစ်ရောက်မှ အဲဒီကြက်တောင်ပံကနေ ယူထားတဲ့ DNA နဲ့ တူတဲ့ တရားခံကို ဖမ်းမိတယ်။

မှုခင်းဆေးသိပ္ပံပညာရှင် ခန့်မှန်းခဲ့သလိုပဲ အဲဒီတရားခံဟာ အဲဒီဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ စပိန်လူမျိုးဖြစ်တယ်။ အလုပ်ထွက်ခဲ့ပြီး နောက် ဆေးဖိုးလိုလို့ အပေါင်းအသင်းတစ်ယောက်နဲ့ အဲဒီဆိုင်မှာ အစားလာစား သလိုလိုနဲ့ ဒေါ်လာ ၂၀၀၀ လောက်ကိုလုပြီး လူခုနစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့တာဖြစ်တယ်။

တစ်နေ့က ကမ္ဘာကျော်စုံထောက်တစ်ယောက်အကြောင်းရေးမယ်လို့ ကျွန်မ စကားစခဲ့တယ်။ စုံထောက်ဆိုတာထက် မှုခင်းဆေးသိပ္ပံပညာရှင်ဆို ပိုမှန်ပါတယ်။ သူ့အကြောင်းကို ကျွန်မနည်းနည်းပဲ ဖတ်ဖူးတယ်။ ပိုပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိချင်တာနဲ့ သူ့ကိုအင်တာဗျူးထားတဲ့ ဗီဒီယိုဖိုင်တွေကို နှစ်ရက်အတွင်း youtube မှာ ရှာပြီး ကျွန်မကြည့်ပစ်လိုက်တယ်။ အပေါ်က ကျွန်မပြောခဲ့တဲ့ ခုနစ် လောင်းပြိုင် လူသတ်မှုက သူဖော်ထုတ်ခဲ့တဲ့ အမှုတွေထဲက တစ်ခုဖြစ်တယ်။

အဲဒီ မှုခင်းဆေးသိပ္ပံပညာရှင်က ဘယ်သူလဲ...

သူ့ကို လူတွေက Dr.Lee လို့ ခေါ်ကြတယ်။ သူ့နာမည်အပြည့်အစုံက Dr. Henry C.Lee ဖြစ်တယ်။ တချို့ကလည်း သူ့ကို ခေတ်သစ်ရှားလော့ဟု မ်းတဲ့ ။ ဒီနှစ်မှာ သူ့အသက် ၇၈ နှစ်ရှိပြီဖြစ်တယ်။ သူဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ဈေးအကြီးဆုံး ပေးရတဲ့ မှုခင်းဆေးပညာရှင်တွေထဲက တစ်ဦးဖြစ်

စံတယ်။ ပြောစကားအရ သူ့ရဲ့ လုပ်အားခက တစ်နာရီကို ဒေါ်လာ တစ်
သောင်းလို့ သိရတယ်။ ဖော်ထုတ်လို့ မရတဲ့ အမှုမှန်သမျှ သူလက်ထဲ
ရောက်ရင် အကုန်ပေါ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ တရားခံ တွေကို အိပ်မ
ပျော်စေတဲ့ သူလို့ ဆိုစမှတ်ရှိကြတယ်။

သူအမှုလိုက်စစ်ဆေးခဲ့တဲ့ နိုင်ငံပေါင်း ၅၀ ကျော်ရှိခဲ့တယ်။ အမှုပေါ
င်း ၈၀၀၀ ကျော်ကို ဖော်ထုတ်ခဲ့တယ်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကမ္ဘာအနှံ့က သူ
ဆီ အကူအညီ တောင်းတဲ့ အမှုပေါင်း နှစ်သောင်းကျော်ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီ
ထဲက အမှု သုံး၊ လေးရာ လောက်ပဲ သူလက်ခံခဲ့တယ်။ များ သောအားဖြ
င့် ငွေကြေးမယူတဲ့ ပရဟိတ အမှုလိုက်ခြင်းနဲ့ သူကူညီခဲ့တာများ တယ်။
အငြိမ်းစားယူခဲ့ပေမယ့် ဌာနက မကြာခဏပြန်လာခေါ်လို့ သူတစ်သက်
မ ၂၁ အငြိမ်းစားသုံးကြိမ်ယူခဲ့ရတယ်။ အငြိမ်းစားယူပြီးလည်း သူက
ငြိမ်ငြိမ်မနေခဲ့ဘူး။ သူ့အတွေ့အကြုံနဲ့ သင်တန်း ပို့ချတာမျိုး၊ ကမ္ဘာလှည့်
ပြီး ဟောပြောတာမျိုးတွေ လုပ်နေခဲ့တယ်။

ဒေါက်တာလီဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။

ဘာကြောင့် သူ့ကို ခေတ်သစ်ရှားလော့ဟု မ်းလို့ တင်စားသလဲ။

ဘာကြောင့် ကမ္ဘာက သူ့ကို ဒီလောက်လိုနေသလဲ။

ဘာကြောင့် သူက ဒီလောက်တော်ရသလဲ။

သူ့အကြောင်းအကျဉ်းကို ကျွန်မတို့ ဆက်ဖတ်ကြည့်ရအောင်။

ဒေါက်တာလီကို ၁၉၃၈ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလမှာ တရုတ်ပြည် ကျန်စူး
ပြည်နယ်မှာ မွေးဖွားခဲ့တယ်။ မွေးချင်း ၁၃ ယောက်ရှိတဲ့ ထဲမှာ သူက ၁
၁ မြောက် ဖြစ်တယ်။ လေးနှစ်အရွယ်ရောက်တော့ သူတို့ တစ်မိသားစု

လုံး ထိုင်ဝမ်ကျွန်းကို ပြောင်းသွားခဲ့တယ်။ သူ ၁၁ နှစ်အရွယ်မှာ သူ့ဖခင်သင်္ဘော နှစ်မြှုပ်ပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့တယ်။ သူ့အမေတစ်ယောက်တည်း သားသမီး ၁၃ ယောက်ကို ရှာကျွေးခဲ့တယ်။ သူ့အမေက အသက် ၁၀၆ နှစ်အထိ ကျန်းကျန်းမာမာ နေထိုင်ခဲ့ပါတယ်။

သူတို့ မိသားစုမှာ ဒေါက်တာလီတစ်ယောက်တည်းပဲ Dr.(Ph.D) ဘွဲ့ရ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ မောင်နှမ ၁၃ ယောက်စလုံးကိမ်ဘွဲ့ရတွေပါ။ အားလုံးက ရှေ့နေ၊ သိပ္ပံပညာရှင်၊ သုတေသနပညာရှင်၊ တက္ကသိုလ်ပါမောက္ခ၊ အနုပညာရှင်၊ အဝတ်အစားဒီဇိုင်းပညာရှင်တွေအဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနေကြပါတယ်။ ဒေါက်တာလီကတော့ Dr.ဘွဲ့ချည်း ၂၃ ခုရခဲ့ပါတယ်။ ဟိုက ချီးမြှင့်၊ ဒီက ချီးမြှင့်နဲ့ တချို့ဘွဲ့တွေက ဘာအတွက်နဲ့ သူ့ကို ချီးမြှင့်မှန်း သူလည်း မသိခဲ့ပါဘူး။

မိခင်တစ်ယောက်တည်း သားသမီး ၁၃ ယောက်ကို ကျွေးမွေးရလို့ အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးကျပ်တည်းခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဒေါက်တာလီက ကျောင်းလခပေး စရာမလိုတဲ့ ရဲသင်တန်းကျောင်းကို တက်ခဲ့ပါတယ်။ ထိုင်ဝမ်မှာ ရဲသားအဖြစ် ငါးနှစ်တာ ဝန်ထမ်းခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ထက်မြက်ထူးချွန်မှုကြောင့် ပထမနှစ်မှာ ပဲ တပ်ကြပ်အဆင့် ရာထူးတိုးမြှင့်ခံခဲ့ရတယ်။ ထိုင်ဝမ်ကျွန်းမှာ အသက်အငယ်ဆုံး ရဲတပ်ကြပ်အဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ခံခဲ့ရတယ်။

အလုပ်ဝင်နေချိန်အတွင်းမှာ အိမ်ထောင်ရေးကိုလည်း သူ့ထည့်တွက်စဉ်းစားခဲ့တယ်။ ထိုင်ဝမ်ရောက် မလေးရှားဖွား တရုတ်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်း သူချစ်ခဲ့ပြီး လက်ထပ်လိုက်တယ်။ အခုအချိန်မှာ သူတို့ ရဲ့ မင်္ဂလာ သက်တမ်းက ၅၆ နှစ်ရှိပြီဖြစ်တယ်။

အသက် ၂၇ နှစ်မှာ ဒေါက်တာလီဟာ ဇနီးကိုခေါ်ပြီး အမေရိကန်ကို

ကျောင်းတက်ဖို့ ရောက်လာခဲ့တယ်။ ရောက်ခါစက အင်္ဂလိပ်စကား မတောက် တခေါက်နဲ့ ကျောင်းတစ်ဖက်တက်ရင်း တစ်ဖက်မှာ စားပွဲထိုးလုပ်တယ်။ သိုင်းသင် တန်းဖွင့်တယ် (ရဲလုပ်တုန်းက ခါးပတ်နက်အထိ သိုင်းမသင်မနေရ၊ သင်ခဲ့ရတယ် လို့ ပြောတယ်။) လက်တွေ့စမ်းသပ်သူ လုပ်တယ်။ လေးနှစ်နဲ့ ပြီးမယ့် ကျောင်းကို နှစ်နှစ်တည်းနဲ့ ပြီးအောင် သူတက်ခဲ့တယ်။

အမေရိကားရောက်ပြီး ၁၀နှစ်အတွင်းမှာ ဘဝကပင်ပန်းခက်ခဲခဲ့ပေမယ့် နယူးယော့ခ်တက္ကသိုလ်ကနေ သူ ဒေါက်တာဘွဲ့ရအောင် ယူခဲ့တယ်။ သူရွေးချယ် ခဲ့တဲ့ ဘာသာက သိပ္ပံဘာသာရပ်နဲ့ တွဲထားတဲ့ လူအရွေးနည်းတဲ့ မူခင်းစစ်ဘာသာရပ် ဖြစ်တယ်။ တစ်ဖက်ကလည်း ရဲလုပ်ခဲ့ဖူး၊ တစ်ဖက်ကလည်း စိတ်ဝင်စားမှုရှိတာကြောင့် အဲဒီပညာရပ်နဲ့ သူ့ဘဝခရီးလမ်းကို စသင်ခဲ့တယ်။

တစ်ချိန်တုန်းက အမေရိကန်ရဲ့ ဥပဒေကလည်း လာဘ်စားမှု၊ ဘက်လိုက်မှုတွေ ရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြိုးစားမှုရှိတဲ့ သူ့အတွက် အခွင့်ကောင်း အခါကောင်းက ရောက်လာခဲ့တယ်။

၁၉၉၄ ခုနှစ် ဇွန်လမှာ အမေရိကန်ပြည်သူတစ်ရပ်လုံး လက်ထဲက အလုပ်တွေကိုချ၊ တချို့က အစည်းအဝေးတွေ ပိတ်သိမ်းပြီး တီဗွီသတင်းကိုပဲ စူးစိုက်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကမ္ဘာကို ဟိုးဟိုးကျော်သွားခဲ့တဲ့ အမှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်။ နာမည်ကျော် အမေရိကန်ဘောလုံးကစားသမား အိုဂျေဆင်မ်ဆမ် က သူနဲ့ ကွာရှင်းထားတဲ့ သူမိန်းမကို သတ်တဲ့ အမှုဖြစ်တယ်။ အဲဒီအမှုမှာ ရဲတွေက ဆင်မ်ဆမ်ကို လူသတ်တရားခံအဖြစ် စွပ်စွဲခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံး ဒီအမှုမှာ ဒေါက်တာလီ ဝင်ပါခဲ့ရပါတယ်။ အမှုဖြစ်ပွားနဲ့

နေရာက ကျတဲ့ သွေးစက်၊ တရားခံပစ်ထားခဲ့တဲ့ သွေးစွန်းတဲ့ လက်အိတ်၊ ဖိနပ်ရာ တွေမှ တစ်ဆင့် ဆင်မိဆင်မက တရားခံမဟုတ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအမှုအပြင် သမ္မတဟောင်းကလင်တန်ရဲ့ မော်နီကာလူဝီစကီရဲ့ လိင်ဇာတ်ရှုပ်မှု အဖြစ်မှန်ကို ဒေါက်တာလီကဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သလို ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကိုသတ်တဲ့ တရားခံအဖြစ်စွပ်စွဲခံရတဲ့ အမှုမှာ ကလင်တန်အပြစ်မဲ့ကြောင်းလည်း သက်သေပြ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါတွေဟာ လူသိများ တဲ့ ဒေါက်တာလီရဲ့ အောင်မြင်စွာ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့တဲ့ အမှုတွေထဲက အမှုတချို့ ဖြစ်တယ်။

သူ့အမှုစစ်ပုံတွေကို စိတ်ဝင်စားရင် Trace Evidence ဆိုတဲ့ သူ့လိုက်ခဲ့တဲ့ အမှုတွေနဲ့ သူပါဝင်ရိုက်ကူးခဲ့တဲ့ ရုပ်သံစီးရီးကို ရှာကြည့်နိုင်သလို သူရဲ့ Documentry တွေကိုလည်း youtube မှာ ရှာကြည့်နိုင်ပါတယ်။ အလောင်း ဖျောက်ထားတဲ့ အမှုတွေကို သွေးစက်တွေကနေ၊ လက်ဗွေတစ်ပိုင်းတစ်စတွေ ကနေတောင် သူဖော်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အနှစ် ၃၀ကြာတဲ့ အမှုတွေတောင် သူဖော်နိုင် ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ စိတ်ဝင်စားလို့ ရှာနိုင်သမျှ ရှာကြည့်ပြီးပြီ။ နောက်မှ တစ်ပိုဒ်ချင်းစီရေးပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ကျွန်မမျှဝေသွားပါမယ်။ အခုတော့ စာရှည် သွားမှာ စိုးလို့ မရေးတော့ပါဘူး။

အခုအချိန်မှာ အသက် ၇၈ နှစ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တာလီက ကမ္ဘာပတ်ပြီး ဟောပြောမှု၊ သင်တန်းပို့ချမှုတွေ လုပ်နေပါသေးတယ်။ မနက် ၅ နာရီမှ ထပြီး တစ်နေ့ကို ၁၆ နာရီ သူ အလုပ်လုပ်နေပါသေးတယ်။ သူက ငွေလိုလို့ အလုပ်လုပ် နေတာမဟုတ်ပါဘူး။ အမြင့်ဆုံးရာထူးကို လိုချင်လို့ လည်း မဟုတ်ပါဘူး။

သူ့အင်တာဗျူးတစ်ခုမှာ သူက ဒီလိုဖြေခဲ့ဖူးပါတယ်။ "ကျွန်တော့်ကို

အမြင့်ဆုံးရာထူး သူတို့ ပေးကြတယ်။ ကျွန်တော်ငြင်းခဲ့တယ်။ မကြာခဏပေးတယ်။ ကျွန်တော်ငြင်းခဲ့တာချည်းပဲ။ အမြင့်ဆုံးရာထူးရရင် တာဝန်ပိုကြီးတယ်။ တစ်နေ့ကို အစည်းအဝေးချည်း ၃၀ ခုလောက် တက်ရတယ်။ ပြည်သူတွေကို ချစ်ခင်ရင်းနှီး ဟန်ပြပြီး ပွေ့ဖက်ရတယ်။ ကလေးတွေကို နမ်းရှုပ်ရတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော် အလုပ်ပြီး အိမ်ပြန်လို့ မိန်းမက ဒီနေ့ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲမေးရင် အစည်းအဝေး အခု ၃၀ တက်ခဲ့တယ်။ မိန်းမအယောက် ၂၀ ကို ပွေ့ဖက်ခဲ့တယ်။ ကလေး ၁၅ ယောက် ကို နမ်းခဲ့တယ်လို့ ပဲ ဖြေရမှာ ။ ဒါကြောင့် မလုပ်ချင်ဘူး" လို့ သူက ဟာသ နှောပြီး ပြောခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ဟောပြောပွဲ၊ သင်တန်းပို့ချပွဲ ၊ အမှုစစ်တာတွေက များ သောအားဖြင့် အခမဲ့တွေများ တယ်။ သူက သူလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ကိုပဲ သူလုပ်နေရရင် ကျေနပ်ပါပြီလို့ ပြောတယ်။

အလုပ်တစ်ခုကို တစိုက်မတ်မတ်နဲ့ အသက်အိုမင်းတဲ့ အထိ ဘယ်သူလုပ်နိုင်ခဲ့မလဲ။

ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်အပေါ် အာရုံစူးစိုက်မှုနဲ့ စိတ်အားထက်သန်မှုက သူ့ကို သာမန်လူတစ်ယောက်မဟုတ်တဲ့ သာမန်လူတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ကျော်ကြားထင်ရှားအောင်မြင်စေခဲ့တာ ဖြစ်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

**ချစ်ခင်လေးစားလျက်
နိုင်ငံခြားစနေ
မတ်လ ၃ ရက် ၂၀၁၇ ခုနှစ်**

အခန်း (၁)

ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ကောင်မလေး

တရုတ်ပြည်မှာ မွေးပြီး ထိုင်ဝမ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ Dr. Henry Lee ဟာ ထိုင်ဝမ်မှာ နေတုန်းက ရဲအရာရှိလုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီနောက် အမေရိကန်နိုင်ငံမှာ ပညာဆက်သင်ဖို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး New Haven တက္ကသိုလ်မှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ သိပ္ပံပညာဝန်ထမ်းအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ လအနည်းငယ် ခန့်က ကော်နက်တစ်ကပ် (Connecticut) ပြည်နယ် ရဲဌာနမှာ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်သူဖော်ထုတ်ရေးဓာတ်ခွဲခန်းညွှန်ကြားရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေ့မှာ ဒေါက်တာလီက တရားလိုပြသက်သေအတွက် ဂျူရီလူကြီးအဖွဲ့တွေကို ဒီအမှုမှာ အရေးပါတဲ့ သက်သေတွေ တင်ပြမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒါဟာ ကော်နက်တစ်ကပ် ပြည်နယ်ရဲ့ ပထမဦးဆုံး သိပ္ပံပညာရပ်နဲ့ စုံစမ်းဖော်ထုတ်တဲ့ အမှုကြီးတစ်ခုဖြစ်ပါ တယ်။

အပိုင်း (၁) မအိပ်တဲ့ ည

၁၉၇၉ ခုနှစ် နွေရာသီမှာ အမေရိကန်နိုင်ငံ ကော်နက်တစ်ကပ်ပြည်

နယ်ရှိ Torrington လို့ ခေါ်တဲ့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်တဲ့ မြို့ကလေးက တစ်ညလုံးနိုးကြား နေခဲ့တယ်။ မြို့နေပြည်သူတစ်ရပ်လုံး ညအမှောင်မှာ လှုပ်ရှားနေကြတယ်။ သူတို့ က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတွေနဲ့ ဂျီအန်နာ (Joanna) လို့ ခေါ်တဲ့ ချစ်စရာ ၁၂နှစ်အရွယ် အလယ်တန်းကျောင်းသူ ကလေးမတစ်ယောက်ကို ရှာနေခဲ့တယ်။ ဂျီအန်နာက နွေရာသီရေကူးသင်တန်းမှာ ပါဝင်ခဲ့သူပါ။ ဒီသင်တန်းမှာ ပါဝင်ခဲ့တဲ့ အခြား ကျောင်းသားတွေလိုပဲ သူဟာ မွန်းလွဲ ၂ နာရီ သင်တန်းပြီးချိန်မှာ အိမ်ပြန်ပါတယ်။ သင်တန်းစစ်ချင်းရက်တွေမှာ သူဟာ နေ့တိုင်းစက်ဘီးစီးပြီး အိမ်ကို အချိန်မှန် ပြန်ရောက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့ညနေပိုင်းမှာ သူ့မိခင်က သူ့ကို ညနေ ၃ နာရီ အထိ စောင့်နေခဲ့ပေမယ့် အိမ်ကို သူပြန်မရောက်လာခဲ့ပါဘူး။

ဂျီအန်နာက သင်တန်းပြီးပြီးချင်း သူ့သူငယ်ချင်းအိမ် ခေတ္တခဏဝင်လည် နေပုံရတယ်လို့ မိခင်ဖြစ်သူက ခန့်မှန်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့အိမ်ပြန်မရောက်သေး တာကို စိတ်ထဲထည့်မထားခဲ့ပါဘူး။ ၄ နာရီမတိုင်ခင်တော့ ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်၊ ဒါမှ မဟုတ် အိမ်ကို သူဖုန်းဆက်လိမ့်မယ်လို့ ပဲ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ညနေ ၄နာရီ ကျော်တဲ့ အထိ ဂျီအန်နာရဲ့ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ခဲ့သေးဘူး။ အိမ်ကိုလည်း သူက ဖုန်းမဆက်ဘူး။ အဲဒီမှာ မိခင်ဖြစ်သူကစိတ်ပူပြီး ဂျီအန်နာရဲ့ သူငယ်ချင်းအိမ်တွေကို ဖုန်းဆက်မေးတော့တယ်။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက သင်တန်းပြီးပေမယ့် သူတို့ အိမ်ကို ဂျီအန်နာမလာခဲ့ကြောင်းပြောတယ်။ ဂျီအန်နာနဲ့ အတူ အိမ်ပြန် တတ်တဲ့ အတန်းဖော်ကလည်း မွန်းလွဲ ၂ နာရီ သင်တန်းပြီးတော့ ဂျီအန်နာ တစ်ယောက်တည်း စက်ဘီးစီးပြီး ပြန်သွားပါတယ်လို့ ပြောတယ်။

ညနေစောင်းလောက်မှာ သင်တန်းဦးစီးသူတွေကို ဂျီအန်နာရဲ့ မိဘ

တွေက ရှာပြီးမေးတော့ သူတို့ အားလုံးကလည်း သင်တန်းပြီးတော့ ဂျီ
အန်နာ တစ်ယောက်တည်း စက်ဘီးစီးပြီး ပြန်သွားပြီလို့ ပြောကြတယ်။

ဂျီအန်နာတို့ မိသားစုဆက်ဆံရေးက အရမ်းသင့်မြတ်ပါတယ်။ မိဘ
တွေနဲ့ လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိပါတယ်။ မိဘစကားကိုလည်း သူနားထောင်
တယ်။ ဆွေမျိုးနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အမြင်မှာ လည်း ဂျီအန်နာက လိ
မ္မာရေးခြားရှိတဲ့ ကလေးမလေးပါ။ သူ့ဆရာမကလည်း အတန်းသူ၊ အ
တန်းသားတွေနဲ့ သူနဲ့ သင့်သင့် မြတ်မြတ်ရှိတယ်။ "လူချစ်လူခင်ပေါများ
တယ်" သူက ဆန့်ကျင်ပုန်ကန်တတ်တဲ့ ကလေး မဟုတ်ဘူး လို့ ဆိုတယ်
။

နွေရာသီသင်တန်းတက်ရလို့ သူ့အရမ်းပျော်ကြောင်း အတန်းသား
တွေက ပြောကြတယ်။ သူက နေအိမ်ကနေ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် ထွက်
သွားတာ မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုကြတယ်။

Torrington မြို့သားတွေက များ သောအားဖြင့် လူလတ်တန်းစား
လူဖြူမိသားစုတွေဖြစ်တယ်။ ကလေးပျောက်မှုက တစ်ခါမျှ မဖြစ်ခဲ့ဖူး
ဘူး။ အခု ဂျီအန်နာ အိမ်ပြန်မရောက်ဘူးဆိုတဲ့ သတင်းကိုကြားတော့ ရဲ
တွေက လူနှစ်ရာ ကျော်လောက်ပါတဲ့ ရှာဖွေရေးအဖွဲ့ကိုဖွဲ့ ပြီး သင်တန်း
သွားရင် ဂျီအန်နာဖြစ်သွား တတ်တဲ့ တောအုပ်လမ်းသွယ်နဲ့ အနီးတစ်
ဝိုက်ကို စပြီးရှာဖွေကြတယ်။

"ဂျီအန်နာ... ဂျီအန်နာ..." ဆိုတဲ့ ခေါ်သံက လှိုင်းထလို့ ၊ တောင်နံရံ
ကနေ "ဂျီအန်နာ... ဂျီအန်နာ..." ဆိုတဲ့ ပဲ့တင်သံကိုပဲ ပြန်ကြားရတယ်။
မိုးလင်းတဲ့ အထိတိုင် ရှာဖွေရေးအဖွဲ့က ဘာမှ ရှာမတွေ့ခဲ့သေးဘူး။ ဂျီ
အန်နာရဲ့ အရိပ်အယောင်ကို ဘယ်သူမှ မတွေ့သေးဘူး။ ရဲဘက်ကလ
ည်း ဘာသဲလွန်စမှ လက်ခံမရသေးဘူး။

ရဲဌာနက ဒါဟာ အခြေအနေဆိုး လာပြီဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ လူအင်အားပိုတောင့်တင်းတဲ့ ရှာဖွေရေးအဖွဲ့နဲ့ စလုပ်ရှားတော့တယ်။ ဂျီအန်နာ မိဘတွေကလည်း ဂျီအန်နာရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ပရင့်ထုတ်ပြီး အမြန်ဖြန့်ဝေကြတယ်။ မြို့အနှံ့ အရပ်လေးမျက်နှာ ဖြန့်ဝေကြတယ်။ လူတွေကိုတွေ့တာနဲ့ "ဒီကလေးမကို တွေ့မိကြလား" လို့ မေးတယ်။ ခါတိုင်းမှာ ဂျီအန်နာက အိမ်ဝန်းကျင်မှ ကလေး တွေနဲ့ အတူ ကျောင်းရန်ပုံငွေအဖြစ် တစ်အိမ်တက်ဆင်း ချို့ချည်လိုက်ရောင်းခဲ့ တယ်။ မိသားစုတော်တော်များများက ဂျီအန်နာအပေါ် အမြင်ကောင်းကြတယ်။ ဒါကြောင့် ရှာဖွေရေးအဖွဲ့ထဲ စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ ပါဝင်လာကြသူတွေ များခဲ့တယ်။

ဂျီအန်နာပျောက်ပြီး ဒုတိယနေ့အထိ အဖွဲ့သုံးဖွဲ့ ခွဲပြီးရှာကြတဲ့ အဖွဲ့တွေမှာ တစ်ဖွဲ့မှ ဘာသဲလွန်စမှ မရခဲ့ကြသေးဘူး။ တောင်စောင်းအောက်နဲ့ နေဝင်ခါနီး အချိန်မှာ တောင်ကုန်းပေါ်ရှာကြတဲ့ အဖွဲ့ထဲက အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက သင်တန်းနဲ့ မနီးမဝေး တောအုပ်နက်နက်တစ်နေရာက မြေကျင်းတစ်ခုထဲမှာ အဖြူရောင် အရာတစ်ခု တစ်စွန်းတစထွက်နေတာကို တွေ့မိလိုက်တယ်။ အဲဒီမြေကျင်းဆီ အားလုံးအပြေးအလွှားသွားကြည့်ပြီးတော့ အားကစားဖိနပ်ဖြူတစ်ရန်ဖြစ်နေတာ ကိုတွေ့လိုက်ကြတယ်။ မြေကျင်းအပြည့်ဖုံးနေတဲ့ သစ်ရွက်တွေကို ဖယ်ရှားကြည့်ကြတော့ ကောင်မလေးရဲ့ အလောင်းတစ်လောင်းကို တွေ့လိုက်တယ်။ အလောင်းက မီးရှို့ခံထားရလို့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေတယ်။ မျက်နှာကို ကွဲကွဲပြားပြားမမြင် ရတော့ဘူး။

ရှာဖွေရေးအဖွဲ့က ဂျီအန်နာရဲ့ မိဘတွေကို အမြန်ခေါ် ပြတယ်။ အလောင်းက ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မီးရှို့ခံထားရပေမယ့် အလောင်းရဲ့ အချိုးအစား၊ အဝတ်အစား တွေကိုကြည့်ပြီး ဒါဟာ သူတို့ ရဲ့ ချစ်စရာကောင်း

တဲ့ သမီးလေး ဂျီအန်နာဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတာ သူတို့ သိလိုက်တယ်။ မြင်ရက်စရာမရှိအောင် မီးရှို့ခံထားရတဲ့ သူတို့ ရဲ့ သမီး လေးကိုမြင်ပြီး ဂျီအန်နာရဲ့ မိခင်က ရုတ်တရက် မူးမေ့သွားခဲ့တယ်။

အဲဒီမြို့က ရဲဌာနကလည်း တခြားမြို့က ရဲဌာနလိုပဲ အမှုသေးတွေ၊ ဒါမှ မဟုတ် ယာဉ်မတော်တဆမှုတွေသာ အဓိကဖြေရှင်းဖူးတာပါ။ လူသေမှုတွေဖြစ်ရင် တော့ ပြည်နယ်ရဲဌာနက တာဝန်ယူဖြေရှင်းပါတယ်။ ပြည်နယ်ရဲဌာနက ရဲတွေလည်း Torrington မြို့မှာ လူသေမှုဖြစ်တယ်လို့ ကြားရော ကျွန်တော်တို့ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်သူဖော်ထုတ်ရေးဓာတ်ခွဲခန်းက ဝန်ထမ်းတွေကို ချက်ချင်းဖုန်းဆက်ပြီး အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ နေရာမှာ လာရောက်ကူညီစုံစမ်းစစ်ဆေးဖို့ အကြောင်းကြား တော့တယ်

။

အပိုင်း(၂)

အခင်းဖြစ်ပွားရာ စုံစမ်းဖော်ထုတ်မှု

အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော်ဟာ ဓာတ်ခွဲခန်းညွှန်ကြားရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခါစ ရှိသေးတယ်။ သွားလာရအဆင်ပြေအောင်ဆိုပြီး အနီးအနားက Orangr လို့ ခေါ်တဲ့ မြို့မှာ ရေကူးကန်ပါတဲ့ အိမ်တစ်လုံး ဝယ်လိုက် တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကလေးနှစ်ယောက် လှုပ်ရှားဆော့ကစားလို့ ရတဲ့ နေရာရှိအောင် ပေါ့။ ရေကူးကန်ပါတဲ့ အိမ်မျိုး ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ မနေခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါကြောင့် ရေကူးကန်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ မိတ်ဆွေတချို့ကို မေးရတယ်။ အလုပ်အားလပ်ချိန် စနေနဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့ မှာ ကျွန်တော် ရေကူးကန်သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေခဲ့တယ်။ တော်တော်လေး အင်အားစိုက်ထုတ်ပြီး လုပ်လိုက်ရတယ်။ ရှင်းလင်းပြီးလို့ ရေထည့်လိုက်တော့ ရေကန်တစ်ခုလုံးအောက်ကို ထွင်းဖောက်မြင်ရတဲ့ အထိ ကြည်လင်ပြာလဲ့နေ တယ်။

ပင်ပန်းရကျိုးနပ်တဲ့ ကိုယ့်လုပ်အားကို ကိုယ်သဘောကျစွာကြည့်ရင်း ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ရေကူးကန်နံဘေး ကျွန်တော်ယူလာခဲ့တယ်။ တစ်မိသားစု လုံး တစ်ဖက်မှာ ရေကူးရင်း တစ်ဖက်မှာ အောင်ပွဲကျင်းပမယ်ပေါ့။ သမီးကြီးက တရုတ်ရေနွေးကြမ်းတစ်အိုး သယ်လာတယ်။ မိန်းမက အထူးကောင်းမွန်တဲ့ အချိုပွဲကြီးတစ်ပွဲ ပြင်ဆင်တယ်။

ကလေးတွေရဲ့ ပျော်ရွှင်ရယ်မောနေတဲ့ မျက်နှာကိုမြင်တော့ "မင်းတို့ သိပ်ကံကောင်းတာပဲ။ မင်းတို့ အမေနဲ့ ငါ တစ်ခါမှ ဒီလိုသက်သောင့်သက်သာရှိတဲ့ အိမ်မျိုးမနေခဲ့ဖူးဘူး။ ရေကူးကန်ပါတဲ့ အိမ်ဆို ဝေလာဝေးပေါ့" လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။

သမီးက ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ ငယ်ဘဝအကြောင်းကို ပြောပြဖို့ ပူဆာတဲ့ အချိန်မှာ ဖုန်းက မြည်လာခဲ့တယ်။ ဖုန်းကို ကျွန်တော်ကောက်ကိုင်ပြီး နားထောင် လိုက်တော့ ပြည်နယ်ရဲဌာနက ဆက်တဲ့ ဖုန်းဖြစ်နေတယ်။ Torrington မြို့မှာ မီးရှို့ခံထားရတဲ့ အလောင်းတစ်လောင်းတွေ့တယ်။ အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ နေရာကို ချက်ချင်းလာခဲ့ပါတဲ့ ။

ဖုန်းဆက်လာတဲ့ အမှုစစ်ရဲက ကျွန်တော့်ကို လာရာလမ်းကြောင်းတွေ အသေးစိတ်ပြောပြတယ်။ အမှတ် (၈) အဝေးပြေးလမ်းကနေ မြောက်ဘက်ကို မောင်းခဲ့ပါ။ ထွက်ပေါက် (၃၈) ရောက်ရင် အဝေးပြေးလမ်းမပေါ်က ဆင်းပြီး ဘယ်ဘက်ကိုမောင်းပါ။ အဲဒီမှာ ဓာတ်ဆီဆိုင်တစ်ဆိုင်တွေ့လိမ့်မယ်။ အနောက်အရပ်ကို ဆက်မောင်းပြီး တောင်ကုန်းတချို့ကို ဖြတ်လိုက်တာနဲ့ တောအုပ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်မယ်။ အလောင်းက အဲဒီတောအုပ်ထဲမှာ ။ တောအုပ်အပြင်မှာ ကျွန်တော့် ကို သူတို့ စောင့်နေမယ်လို့ ပြောတယ်။

ရေနွေးကြမ်းခွက်ကို ကျွန်တော်အမြန်ချပြီး ပါးစပ်ထဲမုန့်တချို့ ကောက်ယူ ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ကနေ အလျင်စလိုထွက်လာခဲ့တယ်။ မိုးမချုပ်ခင် အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာဆီကို အမြန်ဆုံးသွားရမယ်။

မိနစ် ၄၀ကျော်လောက် ကားမောင်းပြီးနောက် တောအုပ်ကြီးတစ်ခုကို ကျွန်တော်တွေ့လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတောအုပ်ဘေးမှာ စောင့်နေ

တဲ့ ရဲကားကို မတွေ့ခဲ့ဘူး။ အခင်းဖြစ်ရာနေရာကို ထိန်းသိမ်းနေရလို့ လူလွှတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လာမကြိုတာထင်တယ်လို့ ခန့်မှန်းရင်း တောအုပ်ထဲဝင်ပြီး သူတို့ ကိုရှာဖို့ ကားပေါ်ကနေ ကျွန်တော်ဆင်းလိုက်တယ်။

ကောင်းကင်အရောင်က တဖြည်းဖြည်းမှ နီလာနေခဲ့ပြီ။ ထူထပ်တဲ့ တောအုပ်ထဲ ဝင်တော့ အလင်းရောင်က ပိုပြီးဖျော့သွားတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ လူရိပ်လူယောင်မတွေ့ရဘူး။ "ဟေ့... လူရှိလား"လို့ တောအုပ်ထူထူဘက် ကျွန်တော်အော်ခေါ်တယ်။ တောအုပ်က အသေကောင် လို ဘာသံမှ ပြန်မတုံ့ပြန်ဘူး။ ကျွန်တော် ဆက်တိုက် အော်ကြည့်ပေမယ့် ဘာသံမှ ပြန်မကြားရဘူး။

ကားရှိတဲ့ နေရာ ကျွန်တော်အမြန်ပြန်လာတယ်။ ကားပေါ်ရောက်တော့ ရဲတွေအသုံးပြုနေတဲ့ ကြိုးမဲ့ရေဒီယိုက "၀၀၇... ကြားလား... ၀၀၇ မင်းဘယ်မှာ လဲ" လို့ အော်ပြောနေသံကြားရတယ်။

အဲဒီအော်ပြောနေသံတွေကို ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်အားဘူး။ ကျွန်တော့် ကို ဆက်သွယ်ခဲ့တဲ့ ရဲဝန်ထမ်းကိုပဲ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ပြီး "ကျွန်တော်က ဒေါက်တာလီပါ။ Torrington မြို့ တောအုပ်က မီးရှို့ခံထားရတဲ့ အလောင်း တစ်လောင်းကို စစ်ဆေးပေးဖို့ ခင်ဗျားတို့ အကြောင်းကြားခဲ့တယ်။ တောအုပ်ဘေး မှာ စောင့်နေမယ်လို့ လည်း ဆိုတယ်။ အခု ကျွန်တော် တောအုပ်နားရောက်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ ကို မတွေ့ဘူး။ အခင်းဖြစ်တဲ့ နေရာက ဘယ်နားမှာ လဲ"

"၀၀၇... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ အဆက်အသွယ်ရပြီ။ ခင်ဗျားတစ်ခုခု ဖြစ်နေလားလို့ ကျွန်တော်တို့ စိုးရိမ်နေတာ" လို့ တစ်ဖက်က ဝမ်းသာအားရနဲ့ ပြောတယ်။

"ဘာလဲ... ၀၀၇ ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တာလား"

ဓာတ်ခွဲခန်းညွှန်ကြားရေးမှူးအဖြစ် ကျွန်တော် တာဝန်စထမ်းဆောင် တော့ ရဲဌာနက ကျွန်တော့်ကို ၂၀၅၆ ဆိုတဲ့ ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်တစ်ခုပေး တယ်။ အဲဒီ နံပါတ်ကို ကျွန်တော်မှတ်မထားခဲ့ဘူး။ ရဲဌာနက ဆက်သွယ် ရေးပုဂ္ဂိုလ်တွေ စကားပြောမြန်တော့ ၂၀၅၆ ကို သူတို့ ခေါ်တဲ့ အချိန် တခြားဝန်ထမ်းကိုခေါ်တယ်လို့ ကျွန်တော်အမြဲထင်ခဲ့လို့ သူတို့ အခေါ်ကို ဂရုမစိုက်ခဲ့မိဘူး။ နောက်ပိုင်း သူတို့ နဲ့ အတူ အမှုကြီးတချို့ ကို ကျွန် တော်စုံစမ်းစစ်ဆေးနိုင်ခဲ့တော့ ကျွန်တော့်ကို သူတို့ အော် မကြား ခေါ်မကြားမှာ စိုးလို့ ၀၀၇ လို့ ခေါ်မယ်လို့ စနောက်ခဲ့ကြတယ်။

"ကျွန်တော်တို့ အခုတောအုပ်ထဲမှာ ပါ။ တောအုပ်ဘေးမှာ ခင်ဗျား ကို စောင့်ဖို့ လူလွှတ်လိုက်တာပဲ။ ဘယ်လိုလုပ် ကျွန်တော်တို့ ကို ရှာမ တွေ့ရတာလဲ" လို့ တစ်ဖက်ကပြန်ပြောတယ်။

"ကျွန်တော်လည်း အခု တောအုပ်ထဲမှာ ပဲ"

"ဘယ်တောအုပ်မှာ လဲ"

"ထွက်ပေါက် (၃၈) ဘယ်ဘက်မနီးမဝေးနားက တောအုပ်လို့ ခင်ဗျားတို့ ပြောတယ်လေ"

"ဟာ ဒုက္ခပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အပြောမှားသွားတယ်။ (၃၈) မဟုတ် ဘူး ။ ထွက်ပေါက်နံပါတ် (၃၉) ပါ။ ခင်ဗျား အခု ဘယ်မှ မသွားနဲ့ ။ ကျွန် တော်တို့ ချက်ချင်းလူလွှတ်ပြီး အခင်းဖြစ်ရာနေရာဆီ ပို့ပေးမယ်"

ငါးမိနစ်အကြာမှာ အရေးပေါ်အချက်ပြမီးတလက်လက်နဲ့ ရဲကားတစ်စီးက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားတယ်။ ရဲကားနဲ့ အတူ ထူထပ်တဲ့ တောအုပ် ကို ဖြတ်ပြီး မှုခင်း ဖြစ်တဲ့ နေရာဆီ ကျွန်တော်ရောက်သွားခဲ့တယ်။

မှုခင်းဖြစ်တဲ့ နေရာရောက်တော့ မိုးချုပ်နေခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သတင်း

ထောက်တချို့နဲ့ စိတ်ဝင်စားတဲ့ ပြည်သူတချို့က ရပ်ကြည့်နေသေးတယ်။
။ အမှုစစ်ရဲ နှစ်ယောက်နဲ့ ရဲဌာနက ရဲဝန်ထမ်းတချို့က အရပ်လေးမျက်
နှာ သွားလာလှုပ်ရှား နေကြတယ်။ ဒုက္ခပဲ... မှုခင်းဖြစ်တဲ့ နေရာမှာ ခြေ
ရာလက်ရာတွေ အဖျက်ခံရပြန်ပြီ ထင်တယ်လို့ ကျွန်တော်တွေ့လိုက်တ
ယ်။

အခြေခံအားဖြင့်ပြောရရင် လူသတ်မှုကို စူးစမ်းရှာဖွေဖော်ထုတ်တဲ့
အလုပ်ကို အမှုစစ်ရဲက တာဝန်ယူရတယ်။ သာမန်ရဲဝန်ထမ်းတွေက က
င်းလှည့်တဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်တယ်။ ဝန်ထမ်းလုပ်သက်ကြာမှ ၊ ပြစ်မှုတွေ
ကိုငင်တွယ်ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ အတွေ့အကြုံရှိမှ သာ အမှုစစ်ရဲအဖြစ် ရာထူး
တိုးတယ်။ အမှုစစ်ရဲက အမှုကို စစ်ဆေးပြီးနောက် အမှုကို စုံစမ်းဖော်ထု
တ်ဖို့ တာဝန်ယူရတယ်။ သက်သေနဲ့ သက်သေခံပစ္စည်းတွေကို သိမ်းဆ
ည်းရတယ်။ နောက်ဆုံး တရားရုံးအထိ သက်သေထွက်ဆိုရတယ်။
မှုခင်းဆေးပညာဝန်ထမ်းက အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ နေရာမှာ သက်သေခံပစ္စ
ည်းတွေကို ရှာရတယ်။ ဓာတ်ခွဲစစ်ဆေးပြီး မည်သူမည်ဝါဖြစ် ကြောင်း
ရွေးထုတ်ရတယ်။ သဲလွန်စအသစ် ပေးရတယ်။ စုံစမ်းစစ်ဆေးဖို့ လမ်း
ညွှန် ရတယ်။ သင်္ကာယနရှိသူကို အတည်ပြုပြီး သူကျူးလွန်တဲ့ ပြစ်မှုကို
သက်သေပြရ တယ်။ အမှုတစ်ခု အောင်အောင်မြင်မြင်ဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့
အမှုစစ်ရဲနဲ့ မှုခင်းဆေးပညာ ဝန်ထမ်းတို့ က နီးနီးကပ်ကပ် အတူလက်
တွဲလုပ်ဆောင်ဖို့ လိုအပ်တယ်။

အဲဒီအမှုကို တာဝန်ယူတဲ့ အမှုစစ်လူဖြူရဲနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်
သွားနှုတ်ဆက်တဲ့ အခါ သူတို့ နှစ်ဦးထဲက ကော်ဖီခွက်ကိုင်ထားတဲ့ Whi
te လို့ ခေါ်တဲ့ အမှုစစ်ရဲတစ်ယောက်က ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးနဲ့ ရှေ့တက်
လာပြီး "လူတွေကို လိုက်သတ်နေတဲ့ လူသတ်သမားသတ်တာဖြစ်နိုင်တ
ယ်။ ဘယ်သူလုပ်တယ်ဆို တာ ကျွန်တော်တို့ သိထားပြီ။ အထက်က ခင်

ဗျားကိုခေါ်ပြီး လာကြည့်ခိုင်းရုံလေး ပါပဲ" လို့ ပြောတယ်။

ကျွန်တော်က ရယ်ပြပြီး "စိတ်မပူပါနဲ့ ၊ ထပ်ပြောကြတာပေါ့" လို့ ပြောလိုက်တယ်။

အလောင်းရဲ့ ဘေး ကျွန်တော်သတိထားပြီး ကပ်သွားတယ်။ မြေပြင် ပေါ်မှာ မတူတဲ့ ခြေရာတွေ အများကြီးရှိနေခဲ့တယ်။ အလောင်းရဲ့ ဦးခေါင်းနဲ့ အဝတ် အစားတွေကို ထိတွေ့ကိုင်တွယ်ထားကြပြီးပြီ။ ကျွန်တော် စိတ်တိုမိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ အခင်းဖြစ် ပွားတဲ့ နေရာကို တားဆီးထိန်းသိမ်းတာတွေ မလုပ်တာလဲလို့ နယ်ခံရဲကို မေးလိုက်တယ်။ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားတဲ့ နေရာကို တစ်ခါမျှ မဖြေရှင်းခဲ့ဖူးတဲ့ ရဲနှစ်ယောက်က ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ခဲ့ဘူး။

မှုခင်းဖြစ်ရာနေရာကို တားဆီးထိန်းသိမ်းတာဟာ အမှုတစ်ခုကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ အရေးအကြီးဆုံးအချက်ဖြစ်တယ်။ ခြေရာလက်ရာမပျက် ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ အခင်းဖြစ်ရာနေရာမှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူရဲ့ လက်ဗွေရာ၊ ခြေရာ၊ အမွေးအမှတ်တွေကို မှုခင်းဆေးဝန်ထမ်းတွေက ရနိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုလက်ဗွေ ရာ၊ ခြေရာနဲ့ သက်သေခံပစ္စည်းတချို့က သာမန်မျက်စိနဲ့ မြင်ချင်မှ မြင်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဓာတုဆေးတချို့၊ လေဆာ၊ ဒါမှ မဟုတ် ကိရိယာတချို့နဲ့ ဒီလိုဖုံးကွယ်နေတဲ့ အရာတွေကို မြင်နိုင်၊ ရယူနိုင်တယ်။ အခင်းဖြစ်ရာက အိမ်ပြင်ပမှာ ဆိုရင် ဖိနပ်ရာ အတိမ်အနက်နဲ့ ဦးတည်ရာကိုကြည့်ပြီး ပြစ်မှုကျူးလွန်သူရဲ့ ကိုယ်အလေးချိန်၊ သွားလာခဲ့တဲ့ လမ်းကြောင်းကို ရယူနိုင်တယ်။

မှုခင်းဖြစ်ရာနေရာကို ထိန်းသိမ်းဖို့ အရေးအကြီးဆုံးအချက်က ခြေရာလက်ရာမပျက် ထိန်းသိမ်းတာပါပဲ။ မှုခင်းဖြစ်ရာနေရာကို အရင်ဆုံး ရောက်တဲ့ ရဲဝန်ထမ်းက အဲဒီနေရာကို ဘယ်သူမှ ဝင်လို့ မရအောင်၊ သ

က်သေခံ ပစ္စည်းတွေ ဖျက်ဆီးမိတာမျိုးတွေမဖြစ်အောင် စည်းတားထားရတယ်။ အမှုစစ်ရဲ့ ဒါမှ မဟုတ် မှုခင်းဆေးဝန်ထမ်းတွေကလည်း အခင်းဖြစ်ရာနေရာထဲ မဝင်ခင် မှုခင်းရဲ့ အခြေအနေကို အကြမ်းဖျင်းနားလည်ထားရတယ်။ ဒါမှ စည်းစနစ်ကျကျ သက်သေခံပစ္စည်းတွေကို သိမ်းဆည်းနိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။

သာမန်အားဖြင့်ပြောရရင် သဘာဝနေရောင်က အခင်းဖြစ်ရာနေရာကို စစ်ဆေးဖို့ အတွက် အကောင်းဆုံးအလင်းရောင်ဖြစ်တယ်။ မှုခင်းဆေးပညာ ဝန်ထမ်းတွေက အချိန်နဲ့ အမြဲ အပြိုင်ပြေးရတယ်။ အိမ်ပြင်ပမှုခင်းဖြစ်ရာ နေရာကို ညအချိန်မှာ စစ်ဆေးလို့ ရမရ အခြေအနေပေါ် မူတည်ပါတယ်။ အချိန်အပြောင်း အလဲက သက်သေခံပစ္စည်းတော်တော်များများကို ပျောက်ကွယ်သွားစေနိုင်ပါတယ်။ ဥပမာ- နှင်းရည်၊ အပင်ရဲ့ ကြီးထွားမှု၊ တိရစ္ဆာန်တို့ ရဲ့ လှုပ်ရှားသွားလာမှု ဒါတွေက သက်သေခံပစ္စည်း၊ ဒါမှ မဟုတ် ခြေရာလက်ရာတွေကို ပျက်စီးစေနိုင် ပါတယ်။

သာဓကအနေနဲ့ ပြောရရင် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်ကပ်နေတဲ့ သွေးစက်တွေဟာ အမြန်အရောင်ပြောင်းသွားတတ်ပြီး ရှာဖွေမရဖြစ်တတ်ပါတယ်။ မိုးတစ် ပြိုက်ရွာလိုက်ရင်လည်း သွေးစက်တွေကို ဆေးကြောပစ်နိုင်ပါတယ်။ တခြား သက်သေခံပစ္စည်းတွေဖြစ်တဲ့ ဥပမာ - ဆံပင်၊ သုက်ပိုးကွက်၊ ကျင်ငယ်ကွက်၊ မစင်၊ နှပ်ချေး၊ အရေပြားတစ်ရှူးနဲ့ ဦးနှောက်တို့ ဖြစ်တယ်။ ခြောက်သွေ့လို့ ဒါမှ မဟုတ် ရေစီးရေလာကြောင့် လည်း ပျောက်ပျက်သွားတတ်ပါတယ်။ ပိုးမွှားတွေ ကျင်လည်ကျက်စားတဲ့ ရာသီအချိန်အခါဆိုရင် ဒီလိုသက်သေခံပစ္စည်းတွေကို ပိုးမွှားတွေက စားပစ်လိုက်တာမျိုးလည်း ရှိနိုင်ပါတယ်။

မူခင်းဖြစ်ရာနေရာကို သေချာမထိန်းသိမ်းတဲ့ အပြင် သေးငယ်တဲ့ သက်သေခံပစ္စည်းတွေက ရှာဖွေရ မလွယ်ကူနိုင်တာမို့ ညတွင်းချင်းစစ်ဆေးဖို့ ကျွန်တော် အမြန်လှုပ်ရှားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ မြက်တွေကြားက အလောင်းကို စစ်ဆေးဖို့ ကျွန်တော်ထိုင်ချလိုက်ချိန်မှာ အလောင်းက လောင်ကျွမ်းနေပြီ ဆိုပေမယ့် ခြေရော လက်ပါ ကြိုးနဲ့ တုပ်နှောင်ခံထားရတဲ့ အရာ ထင်နေတာကို သတိထားမိလိုက်တယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က ရေကူးဝတ်စုံဟာ အချွတ်ခံထားရပြီး မျက်နှာကို အုပ်ထားပါတယ်။ ရင်ဘတ်ပိုင်း ဗလာကျင်းနေပါတယ်။ ရေကူးဝတ်စုံနဲ့ မျက်နှာက မီးလောင်ခံထားရလို့ ပျက်စီးနေပါပြီ။ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းနဲ့ လက်နှစ်ဖက်လည်း လောင်ကျွမ်းခံထားရပါတယ်။

လူ့ခန္ဓာကိုယ်က သူ့အလိုလို လောင်ကျွမ်းတတ်တာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရေးပညာရပ်ရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ လောင်ကျွမ်းဖို့ ရာ လောင်စာ၊ အောက်ဆီဂျင်နဲ့ အပူစွမ်းအင်တို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်က "လိုအပ်ချက် လေးရပ်" သီအိုရီမှာ လောင်ကျွမ်းဖို့ လောင်စာ၊ အောက်ဆီဂျင်၊ အပူစွမ်းအင်နဲ့ မော်လီကျူးတို့ ချိတ်ဆက်တုံ့ပြန်မှုတွေ လိုအပ်တယ် လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ မီးလောင်ခံထားရတဲ့ အလောင်းကို စစ်ဆေးရာမှာ တော့ "လိုအပ်ချက် ငါးရပ်" သီအိုရီကို အသုံးပြုပါတယ်။ "လိုအပ် ချက် လေးရပ်" ထဲ ပါဝင်တဲ့ အချက်လေးရပ်အပြင် လောင်ကျွမ်းရတဲ့ အခြေအနေထဲမှ လောင်ကျွမ်းဖို့ အကူပေးတဲ့ ပစ္စည်းလည်း ပါဝင်ပါတယ်။

အခြေခံအားဖြင့် အမှုအခင်းဖြစ်တဲ့ နေရာမှာ အောက်ဆီဂျင်၊ အပူ စွမ်းအင်နဲ့ မော်လီကျူးတို့ ချိတ်ဆက်တုံ့ပြန်မှုတွေက မမြင်နိုင်တဲ့ ဒြပ်မဲ့တွေ ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ဖြစ်ပွားရာနေရာမှာ မြင်နိုင်တဲ့ အရာနှစ်ခုကို စစ်ဆေးရပါ တယ်။ တစ်ခုက လောင်စာနဲ့ လောင်ကျွမ်းဖို့ အကူပေးတဲ့

ပစ္စည်း ဖြစ်တယ်။

အလောင်းအောက်က မြေကြီးတချို့နဲ့ အကြွင်း အကျန်တချို့ကို ကျွန်တော်တို့ ကောက်သိမ်းလိုက်ပါတယ်။ စစ်ဆေးမှုအရ အကူပေးတဲ့ လောင်စာ က ခဲမပါတဲ့ ဓာတ်ဆီ (Un-Leaded Petrol) ဆိုတာကို သိလိုက်တယ်။ နေအိမ် ထဲမှာ မီးလောင်ခံရရင် ဝိုင်ယာကြိုးရှော့ဖြစ်လို့ ၊ မီးဖို အပူလွန်ကဲလို့ စတဲ့ အကြောင်း အရာ အခု ၂၀ ကျော်ရှိနိုင်ပေမယ့် အိမ်ပြင်ပ တောအုပ်မှာ မီးလောင်ခံရတာဟာ လောင်ကျွမ်းဖို့ အကူပေးတဲ့ ပစ္စည်း ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းလောက်က ဓာတ်မီးခြစ်၊ ဒါမှ မဟုတ် မီးခြစ်ဆံပဲဖြစ်မယ်ဆိုတာ သေချာနေပါတယ်။

ရဲဝန်ထမ်းနဲ့ ရဲအကူဝန်ထမ်းတွေက လူစုခွဲပြီး တောအုပ်ထဲရှာဖွေနေကြတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အမှုစစ်ရဲနှစ်ယောက်က အလောင်းရဲ့ဘေးမှာ သက်သေခံ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းနေကြတယ်။ တခြားအမှုစစ်ရဲတွေက ဘေးမှာ နေပြီး ခါးကုန်းလိုက်၊ လက်ထဲမှာ အလင်းအားကြီးတဲ့ ဓာတ်မီးကိုကိုင်ပြီး တစ်ဆင့်ချင်း ထိုင်စစ်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကို ရပ်ကြည့်နေကြတယ်။ လောင်ကျွမ်းခံထားရတဲ့ မြက်ခင်းပြင်ကို ကျွန်တော်စစ်ဆေးချိန်မှာ မြက်တွေကြားထဲကနေ တစ်ဝက် တစ်ပျက်အလောင်ခံထားရတဲ့ မီးခြစ်ဆံတစ်ခုကို တွေ့လိုက်တယ်။ ဇာဂနာကို အသုံးပြုပြီး မီးခြစ်ဆံကို ကျွန်တော်ဂရုတစိုက်ညှပ်ပြီး ဓာတ်ခွဲစစ်ဆေးဖို့ သက်သေခံ ပစ္စည်း သေးလေးတွေသိမ်းတဲ့ ဘူးထဲကို ထည့်လိုက်တယ်။

မီးခြစ်ဆံကိုသုံးရင် မီးခြစ်ဆံဘူးရှိရမယ်လို့ ကျွန်တော်တွေးလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် အမှုစစ်ရဲတွေကို မီးခြစ်ဆံဘူးလို မသင်္ကာတဲ့ သက်သေခံ ပစ္စည်းတွေ အရပ်လေးမျက်နှာမှာ ရှာကြည့်ဖို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။ တကယ်ပဲ အလောင်းနဲ့ ၁၅ မီတာအကွာမှာ ကတ်ထူပြားခေါက်

မီးခြစ်ဆံဘူးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မီးခြစ်ဆံဘူးက အလောင်ခံထားရပြီမို့ ဘူးပေါ်က စာလုံးတွေကို သာမန်မျက်စိနဲ့ မမြင်နိုင်ခဲ့တော့ပါဘူး။

ခန္ဓာကိုယ်ကိုဝပ်ချပြီး အလောင်ခံထားရတဲ့ မြက်ခင်းအနံ့ကို ကျွန်တော် နမ်းလိုက်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ အလောင်ခံထားရတဲ့ ပြာကို အခင်းဖြစ်ရာနေရာ စမ်းသပ်တဲ့ စက်နဲ့ စမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခဲမပါတဲ့ ဓာတ်ဆီ ဖြစ်ဖို့ များ တယ်ဆိုတာကို တွေ့လိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ရပ်ကြည့်နေပြီး အသံမထွက်ဘဲ မြက်ခင်းကို လျှောက်မွှေနေတဲ့ အမှုစစ်ရဲ White က ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက် လာပြီး "ဘာအကူ လောင်စာနဲ့ ရှိလိုက်တာလဲ" လို့ မေးတယ်။

"ဓာတ်ဆီဖြစ်မယ်... ခဲမပါတဲ့ ဓာတ်ဆီတစ်မျိုးဖြစ်မယ်" လို့ ကျွန်တော် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်အဖြေကိုကြားတော့ White က "တကယ်ပဲ ခဲမပါတဲ့ ဓာတ်ဆီ ဆိုတာ ခင်ဗျားသေချာပြီလား။ ဘာတံဆိပ်လဲဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားပြောပြ နိုင်လား" လို့ မေးတယ်။

"အခုအချိန်မှာ ဘာတံဆိပ်လဲဆိုတာ ခန့်မှန်းရခက်သေးပေမယ့် ဒါဟာ ခဲမပါတဲ့ ဓာတ်ဆီဆိုတာ ကျွန်တော်တပ်အပ်ပြောနိုင်ပါတယ်" လို့ ကျွန်တော် ပြန် ဖြေလိုက်တယ်။

အလောင်းက မြင်မကောင်းအောင် မီးရှို့ခံထားရပြီဆိုပေမယ့် ဂျီအန်နာရဲ့ သွားနဲ့ လက်ဗွေမှတ်တမ်းတွေကနေတစ်ဆင့် သေဆုံးသူဟာ ဂျီအန်နာ အမှန်တကယ်ဖြစ်ကြောင်း အတည်ပြုနိုင်ခဲ့တယ်။ အခြေခံအားဖြင့် မှုခင်းဆေး ပညာရပ်မှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်နိုင်တဲ့ နည်း ၁၆ မျိုးရှိတယ်။ ဥပမာ- လက်ဗွေ၊ သွား၊ မျက်နှာ၊ ဦးခေါင်းခွံ စတာ

တွေဖြစ်တယ်။ တကယ်လို့ ဒီသက်သေပြနိုင်တဲ့ အရာတွေ ဖျက်ဆီးခံရရင် သေဆုံးသူက မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်ရခက်ပါတယ်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူက ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်း ကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးတာဟာ အဓမ္မကျင့်ပြီး သတ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါဟာ လူသတ်သမားက သုက်ပိုးသက်သေကို ဖျက်ဆီးဖို့ ကြံစည်တာဖြစ်တယ်။ ယနေ့ ခေတ်မှာ သိပ္ပံပညာရပ် ထွန်းကားနေပြီမို့ ခွဲခြားဖော်ထုတ်ဖို့ ပိုလွယ်ကူနေပါပြီ။ ။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ အပိုင်းတွေ လောင်ကျွမ်းဖျက်ဆီးခံရပေမယ့် ကျွန်တော်တို့မှာ လက်ဗွေတွေကိုယူနိုင်တဲ့ နည်းတွေ ရှိပါတယ်။ ဥပမာ- လက်ဖဝါး အပြင် အရေပြား လောင်ကျွမ်းခံထားရလည်း အထဲက ဒုတိယအလွှာ အရေပြား ကနေ လက်ဗွေတွေကို ရယူနိုင်ပါတယ်။ ဦးခေါင်းခွံကို ကွန်ပျူတာနဲ့ နဂိုသဏ္ဌာန် ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ပါတယ်။

ဂျိုအန်နာရဲ့ မျက်နှာပေါ်က မီးလောင်ခံထားရတဲ့ အရာကို ကြည့်ခြင်း အားဖြင့် လူသတ်သမားက အဓမ္မပြုကျင့်စဉ် သူ့မျက်နှာကို ဂျိုအန်နာမမြင်အောင် ရေကူးဝတ်စုံကို အပေါ်ဆွဲတင်ပြီး ဂျိုအန်နာမျက်လုံးကို အုပ်ထားလိုက်ပုံရတယ်။

"ဒီ မုဒိမ်းကောင်လူသတ်သမားက ဂျိုအန်နာနဲ့ သိတဲ့ သူဖြစ်ရမယ်။ သူ့ အတန်းဖော်၊ သူငယ်ချင်း၊ ဒါမှ မဟုတ် အိမ်နီးချင်းဖြစ်နိုင်တယ်" လို့ အမှုစစ်ရဲ White ကို ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။

"ဒေါက်တာလီ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ" လို့ White က သဘောမကျစွာနဲ့ ပြန်မေးပါတယ်။

ပြစ်မှုကျူးလွန်သူရဲ့ စိတ်ကို စိစစ်ဝေဖန်ရေးပညာရပ် အတွေ့အကြုံနဲ့ "တကယ်လို့ ခင်ဗျားနဲ့ သိတဲ့ ရင်းနှီးသူကို အဓမ္မသွားကျင့်ရင် အဲဒီခင်ဗျားနဲ့ ရင်းနှီးသူ ကို ခင်ဗျားရဲ့ မျက်နှာမြင်စေချင်သလား" လို့ ကျွန်

တော်ရှင်းပြလိုက်တယ်။ White က စဉ်းစားပြီး ခေါင်းခါပါတယ်။

"မုဒိမ်းကောင်က ခံရသူကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲလို့ နှုတ်ပိတ်တဲ့ အနေနဲ့ ဒီလိုရက်စက်လိုက်တာ"လို့ ကျွန်တော်က ဆက်ပြီးပြောပါတယ်။

သေဆုံးသူရဲ့ လက်တွေ၊ ခြေတွေအားလုံး ဖိနပ်ကြိုးနဲ့ ချည်နှောင်ခံထားရတာကို ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ပါတယ်။ လောင်ကျွမ်းခံထားရတဲ့ ဖိနပ်ကြိုးကို ဓာတ်ခွဲစစ်ဆေးဖို့ ကျွန်တော် ယူထားလိုက်တယ်။

သေဆုံးသူရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ဓားဒဏ်ရာ ၁၂ ချက်တွေ့ရတယ်။ ဒဏ်ရာ အနေ အထားနဲ့ ဒဏ်ရာအတိုအရှည်အပေါ် သုံးသပ်ချက်အရ လူသတ်လက်နက် က အသေးစား၊ အိတ်ကပ်ထဲထည့်လို့ ရတဲ့ တစ်ဖက်လပ် ဓားသွား ဓားငယ် တစ်ချောင်းဆိုတာ သိလိုက်တယ်။

မှုခင်းဖြစ်ရာနေရာကို တစ်ညနေခင်းလုံး အချိန်ယူပြီး စစ်ဆေးလိုက်တော့ သက်သေခံပစ္စည်းတော်တော်များများကို ကျွန်တော်တို့ သိမ်းဆည်းနိုင် ခဲ့ပါတယ်။ အမှုစစ်ရဲက လူတွေကိုခေါ်ပြီး အလောင်းသယ်ယူဖို့ ပြင်ဆင်ပါတော့ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က မပြီးသေးပါဘူး။ သေဆုံးသူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အောက် ပိုင်းမှာ သုက်ပိုးသက်သေယူရပါဦးမယ်။

သေဆုံးသူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းက လောင်ကျွမ်းခံထားရပြီမို့ သာမန်အားဖြင့် ပြောရရင် သုက်ပိုးသက်သေက ပျက်စီးသွားခဲ့ပြီလို့ သူတို့ ကထင်ပြီး မယုံကြည်ကြပါဘူး။ မှုခင်းဆေးပညာဝန်ထမ်းတွေက အဖြစ်မှန်စစ်ဆေးချက်ကို "စိတ်ခန့်မှန်းယူဆမှု" နဲ့ ကျေနပ်လို့ မရနိုင်ဘူးလို့ သူတို့ ကို ကျွန်တော်ပြောပြပါ တယ်။ တကယ်ပဲ သေဆုံးသူရဲ့ လောင်ကျွမ်းခံထားရတဲ့ အောက်ပိုင်းကနေ ဝါဂွမ်း ချောင်းနဲ့ သုက်ပိုးတချို့ ကို ကျွန်တော်ရရှိခဲ့ပါတယ်။

ဂျီအန်နာရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းကို မှန်ဘီလူးနဲ့ ကျွန်တော်ရှာဖွေ

တော့ အမွေးအမှ င်တချို့ကိုတွေ့ပါတယ်။ အင်္ဂါဇာတ်အမွေးဖြစ်နိုင်ချေရှိ
တာမို့လို့ အဲဒီ အမွေးအမှ င်တွေကို သက်သေခံပစ္စည်းထည့်တဲ့ ဘူးထဲ
ကျွန်တော်ထည့်လိုက် ပါတယ်။
